

[Krag.]

gere til sin Tid afgøre, om de vil bryde den Modstand, som vi ikke i stærkere Grad har kunne trænge igennem, end disse Forslag er Udtryk for, ved kommende Valg, om de vil give Styrke til, at de Linier, paa hvilke vi ved dette Forlig er naaet saa kort frem, kan forlænges ud til de Maal, som vi har sat os, baade med Hensyn til Skattepolitikken i vort Land i den kommende Tid og med Hensyn til Produktionslivets Genopliven og Rentabilitetens Genskabelse indenfor de forskellige Erhvervsgræne.

Paa Enkeltheder skal jeg, som sagt, ikke komme ind, Det er jo ikke til at undres over, at vi maatte fra Venstres Side, for at bidrage til at tilvejebringe en Krisehjælpsordning af en anden Art end den, der blev vedtaget her i den høje Rigsdag i Oktober 1931, affinde os med en Forlængelse af den Krisehjælpsordning, som vi i Efteraaret var stærkt imod, og hvis Princip vi heller ikke i Dag har skiftet Anskuelse om. Det maatte være Prisen, som det var nødvendigt at betale, Prisen for Overenskomsten mellem fire Partier.

Det var den Pris, vi maatte betale for at opnaa en Nedsættelse af Amtsskatterne for 1932—33 med et halvt Aars Skat, Nedsættelsen med 6 Mill. Kr., saaledes at anden Rate af denne Skat i 1932 ikke skal betales; og det var Prisen, vi maatte betale for at tilvejebringe 7 Mill. Kr., hvorved 80 pCt. af de sognekommunale Vejjudgifter i Treaaret 1927—28, 1928—29 og 1929—30 kunde blive refunderet Sognekommunerne. Og vi fandt ikke denne Pris for høj, vi fandt, at det var den værd for at faa slaaet Breche i Ejendomsskattemuren og i den Mur omkring Motormillionerne, som ved den sidste Motorlovgivning er tilvejebragt.

At denne Nedsættelse i Amtsskatterne skal fragaa Landbrugskrisehjælpen for saadanne, som faar denne Støtte, ja, det er kun retfærdigt; der er jo ikke nogen Begrundelse for at give baade i Pose og i Sæk; men Opgavens Mangesidighed har ikke gjort det muligt fuldt ud at opfylde Løftet, som de tre Partier ved Forliget den 19. Oktober 1931 gav om at yde de 2 pCt. af Forskellen mellem Nettogæld og Nettoformue til den enkelte Landbruger. Man har, som den ærede Ordfører for Udvalget nylig har redegjort for, afkortet Halvdelen af sidste Kvartals, det vil sige Juli Kvartals, Krisehjælp for alle saadanne Landbrug, hvis Grundværdi ligger paa 9 000 Kr. eller derover, og man har gjort dette i Erkendelse af, at naar der ikke kunde blive de fulde Procenter til alle,

saa var det rimeligt, at de blev givet til de smaa, som vel nok under Hensyn til den seneste prismæssige Udvikling er dem, der indenfor Erhvervet er de vanskeligst stillede. Det er lykkedes at formaa den højtærede Landbrugsminister til mellem de to Ydergrænser, 7 000 og 9 000 Kr.s Grundværdi, at tilvejebringe en Overgang, saaledes at den skarpe Grænse mellem Adgang til det fulde og Adgangen til det halve derigennem i nogen Grad er blevet udvisket.

Om Anvendelsen af de 7 Mill. Kr., som stilles til Raadighed for Kommunerne, hvorigennem disse altsaa skal faa 80 pCt. af deres gennemsnitlige Vejjudgifter i det nylig nævnte Treaar erstattet, siges der intet i Ændringsforslaget; men jeg vil i den Anledning gerne sige til den højtærede Indenrigsminister, at vi gaar ud fra i mit Parti — og jeg føler mig overbevist om, at denne Opfattelse deles af det konservative Folkeparti —, at de skal anvendes til almindelig Skattenedsættelse i Kommunerne, hvor ikke ganske afgørende og tvingende Krav om anden Anvendelse er til Stede, f. Eks. Gæld, som allerede er forfalden, og som det er fornødent at betale, og som man ikke har kunnet ad anden Vej skaffe Midler til at dække, og andet lignende. Jeg kunde ønske at høre en Udtalelse af den højtærede Minister herom; thi vel er det saa, at der i Loven intet siges om Anvendelsen af de Midler, som tilflyder den enkelte Kommune, men jeg gaar dog ud fra, at Ministeren vil give mig Ret i min Opfattelse, som jeg her har udtrykt, idet jo Meningen vel ikke er at sætte en snæver Grænse om Kommunernes Dispositionsfrihed med Hensyn til disse Beløb, men paa den anden Side har det paa ingen Maade været Meningen at kalde paa nye Dispositioner i Kommunerne, som medfører Udgifter i den kommende Tid, og som man ellers vilde have afholdt sig fra at træffe.

Med Hensyn til den specielle sønderjydske Ordning, som er en nødvendig Konsekvens af, at de kommunale Skatter lignes i de sønderjydske Landsdele efter andre Regler end i det øvrige Land, skal jeg ikke sige mange Ord. Jeg tror, at saaledes som Loven paa dette Punkt nu formes, maa den siges at være fuldt tilfredsstillende og tilrettelagt saaledes, at den paa ingen Maade forfordeler de hjemvendte Landsdele, men stiller de nødlidte Landbrugere der gunstigere end i det øvrige Land, hvad der i og for sig ogsaa er rimeligt, under Hensyn til, at Trangen der er saa meget større, end den er i Almindelighed her i Landet.

Den højtærede Minister for Søfart og